

Chương 40: Đồ Ngọc Đáng Yêu

(Số từ: 2567)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:28 AM 16/02/2025

Lúc đầu, rõ ràng là tôi không muốn nổi bật quá nhiều, nhưng điều đó đã trở thành chuyện của quá khứ. Tôi đã gây ra quá nhiều sự cố, chỉ để thoát khỏi sự chú ý này.

Ừm, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đúng là ánh mắt của các bạn cùng lớp dành cho tôi đã thay đổi sau khi tôi đánh nhau với các anh chị khóa trên. Tất nhiên, thậm chí còn chẳng gần với thiện chí.

Ý là, sự thật rằng tôi vẫn là một con thú hoang trong mắt họ không hề thay đổi. Tôi chỉ nói với những gã đó rằng sau cùng thì họ nên quay lại khi Hoàng tử xuất hiện.

Bằng cách nào đó, tôi đã trở thành thẳng diên, tốt hơn một chút so với những gì họ mong đợi, tôi đoán vậy?

“...Cậu đã bán tên của tôi?”

"Vâng."

Tôi đã nói sự thật với Bertus, người đã trở về ký túc xá vào Chủ Nhật. Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu tôi nói với cậu bằng chính miệng mình thay vì cậu tự biết. Tôi đã nói chuyện với Bertus trên sân thượng từ lần trước. Có rất ít người xung quanh nên dễ dàng có một cuộc nói chuyện vui vẻ.

Bertus dường như không nói nên lời khi nghe tôi bán tên cậu và buộc những tiền bối phải từ bỏ.

“Tôi biết là có truyền thống như vậy trong Lớp Royal, nhưng khi tôi tự hỏi tại sao họ không đến, họ chỉ nhìn tôi...”

Bertus không cần phải giả vờ thân thiện hay nói chuyện tử tế trước mặt tôi.

Bertus biết rằng có những truyền thống như vậy, nhưng cậu dường như tò mò hơn về lý do tại sao họ lại không đến.

“Vậy thì, nếu các tiền bối đến vào thứ Hai thì sao? Biết những gì cậu vừa nói với tôi, không phải cậu là người bắt tôi nằm xuống chứ không phải các tiền bối sao?”

Bertus mỉm cười gian xảo, nhìn tôi và hỏi rằng tôi có muốn chết không.

“Khả năng rất cao là họ sẽ không đến, nhưng ngay cả khi họ đến thì đó cũng là một cảnh tượng khá buồn cười.”

"Buồn cười?"

“Ý là, dù cậu có làm hay không thì họ cũng sẽ trở nên bồn chồn thôi?”

Sẽ rất buồn cười nếu cậu thực sự làm điều đó, nhưng thậm chí còn buồn cười hơn nếu cậu không làm. Họ sẽ nghĩ những điều như: "Chúng ta có nên đánh Hoàng tử ngay bây giờ không?". Và ngay cả khi cậu nằm sấp xuống, thì người ra lệnh có lẽ sẽ chết vì đau tim. Bất kể hệ thống của Temple có đơn giản đến đâu, với loại địa vị duy nhất là tiền bối và hậu bối, Hoàng tử và Công chúa Đế quốc là những quý tộc cao quý thứ hai của thế giới này vì quyền lực của Đế quốc đang xuyên thủng bầu trời lúc này.

Thực tế rất khác so với quy tắc.

Con trai của đại quý tộc có thể được áp dụng, nhưng Hoàng tử lại có địa vị quá cao trong xã hội.

Bertus mỉm cười với tên khốn đã dám bán tên của mình.

“Được thôi, nhưng dù sao thì, việc bán tên của Hoàng tử Đế quốc là một tội nghiêm trọng. Cậu không nhắc đến bạn học Bertus, mà là Hoàng tử Bertus de Gardias. Rõ ràng là cậu không nhắc đến tôi như một người bạn đúng không?”

“Tôi cho rằng đó là điều mình đã làm?”

Tuy nhiên, cậu đã đúng khi tôi không gọi cậu là bạn Bertus mà là Hoàng tử.

Anh chàng này có bị điên không?

Tôi có nên dùng chiếc nhẫn để chạy trốn không?

“Thông thường, giết cả gia đình mình vì tội lỗi đó là điều hợp lý. Nhưng tôi không muốn làm vậy. Cậu đã lợi dụng tôi một lần, vậy thì chẳng phải sẽ công bằng nếu tôi cũng được lợi dụng cậu một lần sao?”

“Hửm?”

Liệu tôi có thể làm gì cho cậu không? Dù sao thì Bertus cũng đã đưa ra cho tôi một thỏa thuận khá công bằng. Việc nói tên của Hoàng tử chắc chắn là có thể trong phạm vi của Temple, nhưng sẽ là một điều khá sốc nếu làm ở bên ngoài.

“Tôi biết cậu học chung lớp với em gái cùng cha khác mẹ của tôi.”

Có lẽ cậu muốn nói đến Charlotte.

“Tôi không yêu cầu gì nhiều ở cậu đâu. Chỉ cần cho tôi biết nếu cậu nhận thấy điều gì bất thường là được.”

Tôi nên để mắt đến Charlotte và báo cáo với cậu nếu tôi thấy có điều gì bất thường. Cậu không muốn tôi kết bạn với cô ấy hoặc làm bất cứ điều gì sau hậu trường.

Nhưng cuối cùng, chẳng phải tôi đang dần trở thành quân cờ của Bertus sao?

Cảm giác đó khá là khó chịu.

“Chắc chắn rồi.”

"Được rồi."

Không có gì đặc biệt cả. Chúng tôi không nói chuyện nhiều ngay từ đầu. Ở trạng thái hiện tại của tôi, tôi không có bất kỳ đòn bẫy nào cả.

Cậu có vẻ không quan tâm nhiều đến tôi. Cậu thậm chí có biết tôi thực sự là ai không?

“Và, ừm, hòa đồng với những thành viên khác.”

Bertus thở dài, giả vờ tức giận.

“Theo tiêu chuẩn của tôi, tôi đang cố gắng hòa nhập khá tốt ở đây? Cái gì cơ. Tôi không phải đã cứu bọn họ khỏi bị quấy rối hôm nay sao?”

Trước lời nhận xét vô lý của tôi, Bertus bật cười.

“Tôi không nghĩ gọi công chúa Saint-Owan là đồ ngốc là hay ho đâu nhỉ?” <Thuc: “Hoàng tử và Công chúa” chỉ con của Hoàng đế Đế quốc. “Vương tử và công chúa” chỉ con của các Công quốc thuộc địa.>

Cô ấy có than phiền với cậu về chuyện đó không?

Thực ra không phải là bí mật khi Bertus và tôi nói chuyện với nhau. Kết quả là, cách các bạn cùng lớp nhìn tôi trở nên khá lạ.

Tôi không nghĩ cả hai có thể thân nhau, nhưng chúng tôi đã nói chuyện với nhau một chút, và nhìn từ xa, có vẻ như chúng tôi khá thân thiện với nhau.

Tôi tiết lộ mình là một người ăn xin, nhưng Bertus dường như không giận tôi lắm, người thực sự dám bán tên Hoàng tử.

Các bạn cùng lớp của tôi có vẻ không hiểu rõ điều này.

“Be, Bertus!”

Erich có vẻ như đã suy nghĩ một lúc rồi chạy đến chỗ Bertus từ phía bên kia sân thượng.

“Ừm, cậu có điều gì muốn nói với tôi không?”

“C, cẩn thận tên đó...”

“Hửm, Reinhardt? Đừng lo lắng. Cậu ấy chỉ hơi vụng về một chút thôi.”

"Vẫn..."

Ừ thì, dù nhìn thế nào đi nữa, ngay cả tôi cũng nghĩ rằng tôi không như vậy chỉ vì tôi hơi vụng về.

Có vẻ như cậu có suy nghĩ vô lý rằng tôi có thể làm hại Hoàng tử vì tôi chỉ là một tên khốn hèn hạ. Tôi không thể nghe rõ họ nói gì khi họ ngày càng xa tôi.

Nghĩ lại thì tôi chắc chắn hữu ích hơn Erich.

Ít nhất là ở thời điểm hiện tại.

Hình ảnh Hoàng tử dường như gần gũi với tôi hơn những thành viên khác đang lan truyền khắp nơi, khiến họ khác cảm thấy bối rối.

Về công việc của tôi?

Tôi cũng không biết mình sẽ làm gì về chuyện này.

Bertus chắc chắn là kiểu người sẽ đối xử tốt với tôi nếu tôi chứng minh được mình có ích.

Cho dù sau này tôi quyết định rời đi sau khi kiếm được lợi nhuận, thì tốt hơn là nên hợp tác với Bertus ngay bây giờ. Trừ khi cậu yêu cầu tôi làm điều gì đó tệ hại với Charlotte.

Khi tôi rời khỏi sảnh và đi về phía ký túc xá, tôi thấy Harriet đang ngồi ở bàn, uống trà và đọc sách.

Khi cô nhìn vào mắt tôi, cô cau mày.

“Hừ!”

Cô quay đầu lại đột ngột với một tiếng “Hừ!” ngay khi nhìn thấy tôi. Tự nhiên sao vậy? Cô làm điều đó một cách rõ ràng như thế. Điều này không phải khá dễ thương sao?

Cô được cho là cái quái gì thế? Một nữ sinh cấp ba quý tộc sao?

Hừ! Cô nói vậy. Khi nào thì thời trang lại thịnh hành thế?

“Đồ ngốc.”

“Cái, cái gì cơ?!”

Mặt cô lại đỏ lên, trong khi tôi chỉ nhún vai.

“Tôi chỉ nói một từ ngẫu nhiên thôi. Cái gì cơ? Tên cậu là Đồ ngốc à?”

“U, ư... Uuuuu...”

Cái gì thế này? Cô đã quen với việc bị gọi là "Đồ ngốc" rồi sao? Giờ cô có ngoảnh đầu lại mỗi khi có người nói "Đồ ngốc" không?

“Cậu nói cậu thông minh đúng không? Như vậy không tốt đâu đấy?”

“Chuyện này!”

Cô bật dậy và bước về phía tôi.

“Cậu cứ khiêu khích tôi, để tôi nói ra địa vị của mình, khi tôi nói ra cậu sẽ chạy đến mách giáo viên để tôi bị phạt! Đúng chứ hả!”

Có vẻ như cô có trí tưởng tượng khá phong phú. Cô dường như nghĩ rằng tôi sẽ đi khắp nơi khiêu khích mọi người để họ nói điều gì đó như: "Sao cậu dám, tôi là con của XXX", cuối cùng là vi phạm nội quy của trường.

Ờ thì, có thể cô nghĩ rằng tôi sẽ làm thế, vì tôi được cho là một thằng điên mà.

“Đâu, tôi thực sự chưa nghĩ đến việc đó...”

"Vậy tại sao cậu lại làm thế với tôi?! Tôi không phải là đồ ngốc! Tôi không phải mà? Vậy tại sao cậu lại làm thế, đồ tồi tệ?!"

“Không, ờm. Phần thưởng quá lớn ấy mà. Mọi phản ứng đều xuất hiện với mỗi từ tôi nói. Nên không thể làm lơ được á?”

“Gì cơ? Thưởng... Thưởng gì?”

Với mỗi từ tôi nói với cô nàng, đủ loại phản ứng kịch tính xuất hiện, vì vậy tôi thực sự chỉ làm điều này vì nó vui. Tôi đi ngang qua cô nàng, người đang muốn nói điều gì đó với gò má đỏ ửng.

"Dễ thương quá."

“Gì, gì cơ? Cậu vừa nói gì cơ...?”

“Cậu dễ thương quá, cậu là thiên tài nhưng cũng ngốc nghếch và trẻ con. Đúng gu của tôi luôn. Tôi thích cậu trẻ con như vậy. Chỉ vậy thôi.”

“Ý... ý cậu là sao?”

Cô có vẻ bối rối không biết tôi đang khen hay đang xúc phạm.

Trêu chọc tiểu thư quý tộc xinh đẹp thật là vui.

'Hử, mình phải phản ứng thế nào đây? Đây có phải là sự thật không? Chuyện này không thể xảy ra được'

Biểu cảm trên khuôn mặt cô khi cô đang cố gắng hiểu tình hình nhưng vẫn không thể chấp nhận được thật sự rất buồn cười.

Tôi cười khúc khích khi quay trở lại ký túc xá.

Các lớp học chung vào thứ Hai. Có rất nhiều hoạt động diễn ra vào thứ Hai.

Đầu tiên.

“Reinhardt.”

Tên học viên năm hai mà tôi đã gây ra rất nhiều rắc rối đã đến lớp. Hắn không đến một mình. Hắn đến cùng những tiền bối khác mà hắn đã đi cùng lần trước. Bốn người, ngoại trừ tiền bối Adriana điềm tĩnh, đã xuất hiện.

Nhóc kia lần trước nhìn chăm chăm tôi, tựa hồ muốn nhai đầu tôi luôn ấy, cũng đúng là không khí trong lớp học đột nhiên đông lại theo sự xuất hiện của các tiền bối.

Hắn đột nhiên ném thứ gì đó vào tôi trước khi tôi kịp nói gì.

Bụp

Nó rơi xuống bàn tôi chứ không phải rơi vào mặt tôi hay bất cứ nơi nào khác.

Một chiếc găng tay.

Tôi biết đây là gì.

“Mày đã bôi nhọ danh dự của tao, Art de Gartis, người thừa vị của Gia tộc Gartis.”

Hắn trông không còn hào hứng như trước nữa.

“Vì vậy, tao thách đấu với mày để khôi phục lại danh dự đã bị tổn hại của mình.”

“.....Quyết đấu à?”

“Đúng vậy, quyết đấu.”

Đây là thứ vớ vẩn gì thế?

“Chọn thời gian và địa điểm. Ở đó, người quan sát sẽ theo dõi cuộc đấu của chúng ta.”

Mọi người đều tỏ ra không tin khi hắn thách đấu tay đôi với chính đàn em của mình.

“Vậy thì, để tao nói rõ nhé. Mà thách đấu tay đôi, vì đàn em của mày, người mà mày đã cố đánh, đã tóm lấy bị khiến mày hét lên, và mày thấy xấu hổ?”

Nghe những lời này, tất cả mọi người chứng kiến cảnh tượng này đều cố gắng nhịn cười.

Các anh chị khóa trên nhìn quanh và bảo mọi người đừng cười, nhưng tôi có thể thấy khóe miệng họ đang run rẩy.

Thật buồn cười, bất kể người ta đứng về phía nào.

“Thật là tệ! Tệ vãi! Đồ biến thái!”

Con nhóc Redina chỉ vào tôi và hét lên.

“Trông mày như một mớ hỗn độn vậy. Mày phải dùng mọi thứ có thể đấy? Tao chỉ nên lạng lế bị đánh thôi sao? Có phải vậy không? Nếu tao có thể đập vỡ đầu mày, tao sẽ đập vỡ nó và nếu có thể tóm được thứ gì đó, tao chắc chắn sẽ tóm được nó. Có sai không? Kẻ yếu chỉ nên bị đánh thôi sao? Hả?”

“Lắm mồm đủ rồi. Nếu mày định từ chối quyết đấu và chấp nhận sự ô nhục đó, thì hãy làm đi. Điều đó có nghĩa là mày chỉ là một tên tép riu. Chỉ vậy thôi. Thừa nhận rằng mày chỉ có thể thắng cuộc chiến bằng những phương pháp bẩn thỉu đi.”

Art de Gartis có vẻ không hề động lòng trước lời nói của tôi. Tôi biết, vì hôm nọ hắn đã đánh tôi. Nếu tôi đấu với tên đó, tôi chắc chắn sẽ bị đè bẹp. Không, không chỉ bị đè bẹp, tôi có thể sẽ bị thương nghiêm trọng.

Quyết đấu.

Tôi đã đưa vào một số cảnh quyết đấu. Các trận quyết đấu trong Temple có thể diễn ra với điều kiện là các học viên không sử dụng kiếm thật.

Người tham gia có thể bị thương nặng.

Tuy nhiên, họ sẽ không chết.

“Được, tao chấp nhận.”

Có lẽ vì họ không ngờ tôi sẽ chấp nhận nên không chỉ người thách đấu mà cả các đàn anh đàn chị và các bạn cùng lớp của tôi đều có vẻ ngạc nhiên.

“Hãy nhớ rằng, tao sẽ không mắc phải trò lừa bịp bản thủ như lần trước đâu.”

Tôi cần áp lực tâm lý cực độ.

Đó là lý do vì sao tôi chấp nhận nó dù tôi biết nó quá sức với mình.

Tôi không biết liệu trận quyết đấu đó có giúp ích cho tôi không, nhưng tôi phải thử.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading